

Jméno autora: Samuel Pukan

ZS Provaznická 64, Ostrava Hrabůvka

Třída: 4. A.

Email: kocurova@zsprovaznicka.cz

Barevné pohádky: „Svět za kouzelnými dveřmi“

Byl jednou jeden kluk, který se jmenoval Kryštof a měl velký a krásný pokojíček, ve kterém byla hodně veliká skříň. Jednou v noci se vzbudil a slyšel ze své skříně zvuky, a tak se zvedl z postele, šel ke skříni a pomalu ji otevíral. Viděl nějaký svět pidižvíků, kteří říkali: „Labubu, Lafufu, Labubu, Lafufu,“ a pořád dokola to opakovali jako porouchaná panenka. Kryštof si řekl, že je to tu docela zajímavé, a tak vstoupil do světa těch pidižvíků. Viděl dům a šel do toho domu. Uvnitř viděl tu samou postavu, akorát měla jiný obleček a jedla nudlovou polévku.

Kryštof přišel k té postavě blíž a pidižvík ukázal na polévku, jako kdyby mu ji nabízel. Kryštof si dal a ten pidižvík se na něj podíval a usmál se. Kryštof se uklonil, aby šlo poznat, že děkuje. Najednou mu začalo být divně, omdlel a když se probudil, zjistil, že má na rukou chlupy, je maličký a jediné, co může říct, je „Labubu“ a „Lafufu“.

Vyběhl hodně rychle z domečku a kolem sebe viděl spoustu pidižvíků. Měl strach, proto se utíkal schovat do velké budovy, kterou viděl přes cestu. Když vešel do budovy, zjistil, že je v továrně, kde se vyrábějí stejní pidižvíci, které viděl venku, i ten pidižvík, který mu dal polévku. V továrně byla cedule s názvem **LAFUFU**.

Opatrně se k němu přiblížil modrý Labubu, který byl milý a přátelský. Začal mi vyprávět příběh o tom, jak se Labubu ztráceli a noví nepřibývali. Vždy odešli do světa lidí a už se nevrátili. Proto vznikla továrna na Lafufu.

A co to Lafufu vlastně je? Lafufu jsou takoví naši kamarádi, kteří vypadají stejně jako my, originální obyvatelé této vesničky. Mají stejné barvy, chlupy i obličeje, ale přesto jsou trochu jiní. Začali jsme si je vyrábět jako kamarády, abychom nebyli smutní.

Kryštof zjistil, že jsou to velice hodná a přátelská stvoření. Začali si spolu hrát a kamarádit se. Když se nejvíce bavili, z ničeho nic udeřil blesk a všem Lafufu zčervenaly jejich malé oči. Začali být až moc agresivní. Začali rozbíjet všechny věci, útočili na Labubu a nastal chaos.

Dostal jsem velký strach, protože mě začal honit porouchaný Lafufu. V tom jsem uslyšel: „Kryšťůfku, vstávej! Musíš do školy a na stole máš snídani.“ Byl jsem rád, že to byl pouze sen, a doufám, že se mi budou zdát lepší sny za kouzelnými dveřmi, protože tento byl hodně strašidelný. Jsem moc rád, že mě z něho maminka zachránila jako vždycky. Mám ji moc rád.